

Jan Maxmilián Čiverný
www.civoi.net

Ach, bože,
žena, jaký je to divný
sklad,
oo při ni krásy
a oo velkých vad.*

Jan Neruda

foto na obálce:
Mexická věznice
plná regálů

Ondřej Linhart
www.civy.cz/ondras.douba

Věnováno Všem ježž se nám věnovali.

vyskládkováno 50 kusů
1. května 2008

Brutal regal | skládka básní 2008

skládka básní
2008

Ondřej Linhart | Jan Maxmilián Čiverný

Ondřej Linhart

Jan Maxmilián Čiverný

Bez názvu

Jsou věci
co hrotí hroty
ostré špičaté kopí
se pozvolna noří
tkáň co se zdála tvrdou
neuniká perforaci
potupně se k zemi klaní
uteče tím z pece přeci.
Soudný den je
cítit póry
komu by se chtělo ven
od jak živa stojej hory
pravý den je připraven.
Smích tě dávno nechrání
duše tvá je na pospas
po kolejích kdysi jezdil
rychlík co dávno vzal už das.

Číva

Apokalypsa

Světla světa proudí horem
rychlejší než plný trysk
jejich hroty hledají terče
mrkneš pozdě buď si jist.

Není úhlu kde se schováš
stíny dávno zmizely
kopí plná proudu částic
pálí všechno na Zemi.

V hmotě síly vidíš Boha
marně hledáš levný trik
planeta to prostě vzdala
myší stihneš jeden klik.
a ta hra mu vzala dech.

Číva

21.3.2006

Den rovnodennosti

Je to slunce co se chtělo
dělit o tu krátkou chvíli
splynuli jsme v jedno tělo
blížíme se rychle k cíli.
Rozkoš když se dvěma dělí
není žádná cesta zpátky
srdce buší vzdechy sílí
vyhnání jsme ze zahrádky.

Číva

19.11.2005
Vodičkova

Jedno na stojáka

Jedno na stojáka jak je dáno
můžeš dát
dřív než ráno písňe zazní
kohouta co šel už spát.
Dnes se žije ještě dlouho
pozdní tramvaj nejede
komu by to však vadilo,
vždyť nevedou tu koleje,
po kterých bys mohl chodit
bejt na sebe trochu hrdej
v rukou kytky ženám nosit
o vánocích sny se plněj.

Číva

Květinová válka

Moře rudých kvítků čelí
armádě kde bůh už není
k zemi padaj zohavení
otázkou je, co se změní.

Květy poupat nezadržíš
touha dala jim zas sílu
celou zimu uzavřeni
vystřkují hlavu z jílů.

Jaro přišlo a září přeci
slunce v kleci žádný kecy
verbujou se už i kluci
každý žádá revoluci.

Koberec už slil se v jeden
růže vlajku vyvěsí
vzdát se chystá i pan Březen
květinový vítězství.

Číva

Když se pere hmyz

Přišla včelka bez křídýlka
co napadá na nohu
připletla se mezi brouky
a dostala přes hubu.

Číva

30.11.2005
17:15
TRAM 22

15.12.2005

Vánoce zevnitř tramvaje

Za dveřmi tramvaje
smutně stojí
holčička malá
snad je jí pět.
V ručičce promrzlé
drží jen medvídko
kterej pro ní
znamená svět.

Číva

Mexico

Minutu ještě před
zdá se však přesně
pomůže přes páteř
vedená linka
oči se rozjely
svaly jdou do křeče,
když pravej mezkalin
z kaktusu vyteče.
Mexiko poušť
písek a zář
tetovat po těle
se asi dáš.

Číva

Podzimní procházka

Táta dcera jdou
šla by – je však malá
první společný výlet
stromy v barvách podzimu
jsou sami a koukaj na ragby
každý to prožívá
tak nějak po svém.
Táta vzrušeně pokřikuje
Sabinka zase spí.
Po zápase odcházejí
zdá se oba spokojení
dcera spánkem posilněna
otec sportem pobavený.

Číva

Pozdní sběr

Podzim dávno utekl včas
holé stromy bez listů
sněhu trochu po dně leží
plody z větví nepustí.

Pozdní sběr je krásný čas
mráz si zuby nabrousil
scvrklá slupka nutí nás
pečlivě si vybrat cíl.

Jablíčka jsou tuze sladká
sám bych vám mohl vyprávět
nejlepší jsou vlastně jablka
který sadař zapomněl.

Číva

Ranní nakopnutí

Dal bych si kostku
do ranní kávy
probrat se chystám
to mi věř.

Než se mi zacelí
ty rány po mejch snech
vyskočím na čtyři
jak divá zvěř.

Už zdá se funguju
systém zas naskočil
vykročit chystám se
je krásný den.

Kdyby se splnily
všechny mí představy
pusinka od Sabi
chybí mi jen.

Číva

Těsně než se

Ten tlak něčeho nepřijemného
nedá vydechnout
dokud tak nějak nepovolí.
Tisíce atmosfér soustředěných
do jediného pixelu,
bod je ten správný výraz.
Morduji situaci těsně na konci
je čas zachránit nepotrhané
akci následuje reakce – Jing Jang
Rovnováha bude dodržena
hodnoty na obou stranách rovnice
jsou vypuštěny.

Číva

30.8.2005 14:19
Tramvaj číslo 15

Vyhozený ven z nebe

Tuže ouzko v srdci muže
ocelový pták, když nese tě
krve teď se nedořeže
nejši přec sám na světě.

Sjedeme se zase dole
slyším zdáli jen pozdrav
dveře jsou už otevřeny
v hlouby mizí šest postav.

Tak jdem na to mrknu dolu
to je mazec všech mazců
zakloň hlavu vnímej tělo
odhal pravdu zvědavcům.

Jedno salto přes rameno
hlava neví kde má zadek
dnes je všechno dovoleno
tahám oči z očních jamek.

Rychlost už se nezvyšuje
může za to volej pád
k zemi svyštím dvojtun kilem
vítr křiví mi i tvář.

Možná plachta takhle vnímá
napnutá když žene loď
uzlů však pár za kormidlem
námořníkům pro radost.

Stabilitu náhle cítím
celý svět se zpomalil
rozhlížím se všude kolem
čím že bych se pobavil.

Skoč si někdy ze tří metrů
uvázaném v sedáku
takhle nějak by mohlo chutnat
otevření padáku.

Boží ruka tě teď táhne
o vzduch brzdíš dlaněma
vykopnul jsi vzhůru nohy
pálej tě i ramena.

Padák OK slyšels hlas
nemáváš už rukama
širá země je pod tebou
prolétnem se mrakama.

Že jsou mraky plný páry
ve škole jsi se dozvěděl
že ty mraky taky hřejou
výš až když sním proletěl.

Už jsi nízko tlak se srovnal
rozpoznáváš lidičky
někteří ti taky mávají
a jsou takhle maličcí.

K letu ptáka přirovnal bych
vzdušný tanec na křídle
otočkami k zemi jdeme
jako kondor plachtíme.

Super padák, super vzduch
super je dnes celej svět
vždyť jsi zase přistál na zem
vyhozený ven z nebes.

Číva

17.10.2005 16:31
Mlejnek

Zima na dosah

Odpolední slunce
jen těžko zapadá
je podzim a zataženo
od samého rána.

Listí klouže ze stromů
žlutí se celá krajina
po cestičkách vyšlapaných
vkrádá se zima potichu.

Ranní nadechnutí
mrazí v krku
na večer se hodí šál.

Číva

27.12.2005
8:46

Smíchovské nádraží

Zimní Sázava

Mrazem roztrhané kapky
cukrujous dnes řeku
podivná partička ševlí
pádlem za lodí.

Do ticha se kýl prokrajuje
ostrou krustou.

Dotěrný mráz přehluší
kapka něčeho ostrého.
Povánoční idylka
Opravdových mužů.

Číva

Flákám se

Flákám se,
zevluji po nábřežích,
Hlavu mám v lumpárnách,
Potkávám starce s okem přimhouřeným,
Voskové ženy ,
– všichni básníci.

Poezie pochytaných madel - srnek při lovu
v zatáčce tramvaje cinkající na popeláře
projíždějící na oranžovou.

Tak krásná lumpárna
Dnes při východu slunce nad nábřeží
V březí a plné příběhů
s domy ze šrámů, monoklů a oprýskaných okapů,
s domy plnými kojících matek, odpuštěnosti i opuštění,
vyjících psů do zdánlivého prázdna
řinčících telefonů oběšených linek.

Pro koho ten kříž z kolejí na „Štrosmajeráku“?
Andělské cinkání jen tak do větru,
Který se zamotává vlastní dlaní
Z oken do ulic a zpátky do sklepení.

Jsme kamení občas – ty kostky na nábřeží
A přejetí jak křížovatka s křížem z kolejí.
Už noc, fontány stále crčí do dne,
Kdy počne nová lumpárna,
Vypadá to tak když střídá světlo tmu.
Je to krásná lumpárna, ráno a večer
A každý další den je jedinečný a neopakovatelný jako další
procházející člověk.

Ondra

Vracím se z Kosu

Vracím se z Kosu na Nos,
Panthenol další pomazán,
letadlo – delší autobus,
jak vlak, co letí ke hvězdám.

Ondra

Metronom

Mám metronom
a sám si ve mě tiká,
mám metrů víc,
jak strom
co přesně v nebe vniká.

Ondra

Rozdělování

Jelikož členíme se

A básně jen v číších
Pozdviháme ke svým slechům,

pěníme,

Jak moře viděné,
Jen ve vyhrazený čas,

Pak dělíme se ,
lámem zlomky

a nabízíme cizím,
co měli by jsme dáti bližním,

tak spojujem.

Ondra

V stéblech

Jak Bože mám stát
v tvých poručených světlech?

Jak zrna hlasům
mám položit v tvých stéblech?

Jak se tě nevzdát – přitom vzdát?

Jak mít se rád,
jak mít se , umít a jít spát,
nechat si sny žbrblat do polštáře,

jak bože hemoroidní tváře
mé nechat zulíbat?

Ondra

Třídění odpadu

Froužek

Tak pojď ty ferdo!
miliony yardů napadř,
rozdrť se s vervou,
s kterou se ženou
milenci lásky spoutaní.
na tobogánu štěstí,
jež v rychlosti větru
ni nestačí si uvědomit
a jen laskavost
koluje jim v žilách,
dvě srdce lásky
v povlacích
a 2 a 2 jsou čtyři,
kdo vysoko,
ten míří
a 2 a 2 jsou 5,
4 toť bída,
kterážto není na světě,
nýbrž v člověku,
však lásky pěň
vždy zůstane
a její rez jak kroužek
ve sklenici navždy.

Ondra

Nejtíšší ticho je venku dnes,
Po štědrém dni-den noc hodina po půlnoci.
nejtíšší ticho je v klidu lamp,
pod modříny v tichu ulic.
Jdu se psem ven
a jak to ticho vstřebávám po nářku 18-ti denní
dcerky,
šustotu papírů z vybalených dárků, praskání
prskavek
a hluku přibuzenstva,
zjišťuji v ten popůlnoční čas,
že jsem ty lahve v igelitce měl vynést až ráno,
To ticho se mi nechce přeci budit...
Stojím už ale u zelené bubliny
popelka na sklo, na psa šepce „sssss -
pocccem“..
Ach noci nejtíšší,
kdo tebe utiší, až tohle uslyší...
KŘÁCH – láhev po rumu , KŘÁCH –láhev po
bacardi
KŘÁCH-zbytek po okurkách, KŘÁCH-
přesnídávky
a láhev po šampusu i vína vypitá a zase
přesnídávky,
a ještě rumu i šťávy láhev vypitá KŘÁCH!!!!!!!
Je po všem,
kdo odpustí mi ?
To pít? Ne!
To ticho – snad jen čas.

Ondra

Nahoře bez

Ještě nejsem tak stár,
ještě nejsem ta star,
aby mi holky
nahore bez nosily pivo.
Leč stalo se.
V hospodě modlítek
nekuřácký salonek,
skupinky opálených lešenářů.
Ona také opálená až na stehna
a ta stehna proklatě nízko u boků.
Pozor schody!!!
100 procent mužů a rumů.
Pomůžu mu domů
a na oharku zbylého dne
z bílého domu
ozve se
„Kurva tady je tma jak v prdeli!“
Montérky s nápisem vlastní firmy.
Už dlouho nejde bůh
na hoře bez utrpení.
Jaké mít štěstí s hospodou bez obsluhy.
Jaké mít štěstí s oblohou bez hospody.
A už je to tady a všechny vnady.
V hospodě nahore bez boha
čekám na svojí holčičku,
až přijde s těhotenskou knížkou.
Všem tvrdnou bradavky
a mozek měkne .
Dnes jsem si rozbil hlavu a jedu z nemocnice.
Né – moc tam mají
a z lásky laskavce.
Opuštění muži,
nepřítulné holky,
přítulné pilulky
a otec Homér v TV.
To náhlé oživení ducha,
tancuji strečink v TV.
Čekatel na otcovství,
temná ulička v pasáži města,
pocit, že ti každou chvíli někdo něco štípne.
Než vychladne káva
narodím se v komunismu,
přežiju kapitalismus
v podobě češství
a usnu v bruxismu.
Bílý trička mi neslušej.
Za 4 minuty jí zavolám...
Moje první fousatá pusa byla s tátou.
Dám si sodu!!!

Ondra

Rozplynulá

Mám chuť se zhulit,
zčadit pod obraz
a vrásky ženy milovat nadoraz.

Mám chuť se štvát
za pachem pustou nocí,
bičovat měsícem tmou po jejich bocích.

Mám chuť se zhulit
a jako pes se zpráskat
a zemi laskat a lásku lačně laskat.

Mám chuť se vážně
rozletět jak střelném prach
a vylejt se jak armabeton
a bejt na prach
a válet se a pokálet,
všechno vyměšnit
a pak se mejt.
Skočit do hajzlu
a bejt splachovadlem.

Mám chuť se zhulit, vrískat, pískat, ječet,
mám chuť tu brečet a pak jít na chat
a tupě čumět, nemoci umět
dotknout se nemoci.
Rozbíjet se a zase zcelit,
tak jako vlny na pobřeží,
tomu se nedá čelit,
když se chceš zhulit a rozplynout se.

Ondra

Průsečky

Je klid na průsečících
i na průsečkách,
rozprostřen je
klidu prach.

Mezi čtverci – chodí starci,
Jsou plni kruhů a hů
Pod očima.
V přímce rovné,
Stavějí rov né?

Pod svislou čárou,
Uprostřed tečky,
Tam je ti dobře,
Tuš kolem tebe
rozzpívá se,
Tak se
Tuš!
Rozpívejs se.

19.12.07 – mé Ženě Zuzaně

Ondra

Pornosociální válka

Tramvaj nejede,
možná už nikdy nevykolejí,
lidé se krčí
na zastávce
čekají znamení,
čekají na číslo,
čekám s nimi,
čekáme všichni.

Na poště, na správě, organizační celek, struktura, policie,
daně, hranice, bolest, dálnice, poplatky, fondy, samosprávy, soudy,
odpady

veterina má jen do čtyř!
Úřady do řady! Stát!!!!

Jsme v pořadí nekonečné sociální štvance.
Marně se snažíme přijít na to,
co je napsáno na úřední desce,
náhrobní je jasnější – nic nezastírá, jen zakrývá.

Bůh ví ale jaká je skutečnost.
Snad na skládkách, smetištích pravdy,
bys našel.....

ale kdo hledá dneska pravdu?...

Pár jich ještě je
s klacíkem v kontejneru.
Viděli jste jejich oči?
Bůh ví, co vlastně hledají.

Pornosociální válka!!

Ověřování tvého vlastního podpisu!!!

A pak v čekárně, lékárně
Hysterická matka
s uplakanými dětskými tvářemi,
starcem pomočeným inkoustem v nepromokavém kabátě,
na záchodcích v metru,
dudlíky od moči,
oči proplakané,
socialistická strana,
hospoda s mravenčí důstojností

Modřina

Probuzen v Modřanech
pln modřin,
ptáci slunko vítají,
nade mnou modřin.

Vepřín i Petřín,
je to jak Bratřín – off,
dám si pohov – ku
blízko postele
a šluků pár dám na opar... .

Barvo! Bravo!
Vykríkovali všichni a plácali dlaněmi
s nadšením do neznámého rytmu,
když dokončil přednes své básně
Vladimír Kolemšel.

O přestávce Jitka vyskočila a snažila se
jít klidně na toaletu.
Tam si všimla, že si celou dobu tak ustavičně tiskla pravou
paži,
až ji vyskočila.....
Jitku tím zaskočila....
takže se vytočila....
jak se tak natočila....
a spatřila...
skoro zakopla....
přitom plakala.....
a zařvala:
MODŘÍNÁÁÁÁ!!!!!!

Ondra

Pornosociální válka!!

.....přepisují 2 měsíce starý text.....přepisování starostí
zápach z úst – úřad práce,
matrika, samé sociální nadávky.

Má trika již dávno nežehlená svlékám si,
dál zpocený na zastávkách
a jedinou prizmou dotyku
je žena,
kterou miluji.

Pornosociální válka!!

Kulhaví bezdomovci v pláštěnkách
opilí hanbou vlastního stavu
a krabicové poezie.
Fousaté ženy a prsatí muži,
věšáky zejí prázdnotou,
těžko dát na holou
císařům i papírové armádě.
Peklo si neumíme představit,
to představí se samo.

Vždycky jsem chtěl svému tátovi koupit auto,
„normálka sen“ – řekl mi jeden,
co čekal na svy přídavky na zastávce autobusu.
Věří, že jeho děti to jednou změní,
tenhle pornozmatek,
opilý z jatek – střízlivé slunce...

...a...začalo to všechno vlastně na louce,
když jsme se líbali
mezi keřem a stráním,
mezi křenem a táním,
mezi obecní a státním,
na skládce za potokem
mezi parkem a ulicí,
parkem i hořčicí
lesem i krmelcem,
náměstím i hřbitovem.
časem i mimochodem
netušící své důsledky lásky
kdesi mezi nebem a zemí....

Ondra

Mým básním nikdo nerozumí

Mým básním nikdo nerozumí
ani já sám.....

Snad s něčí pomocí
i já mu mohu pomoci,
mým slovům skládaným,
jak z cigá - rety dým.

Toho se nenajím
ani ty,
leč ořech snad
pomoci rozlousknout
společně ty a já
přijít na kloub oparům slov

napovědět druhému,
nebát se vět,
jež uchem sem – zdají se tam
a nazpaměť jen školní, nebo úchvatné:

pověz je hned!
Hned teď
jdi s ním ven!
Než zapomeneš,
jak tahle báseň začíná.

A netříd je!
Vždyť sám si vystačíš,
vždyť sám si pomůžeš,
tak proč mě chceš?

A pomoc mou...
..nebo já tvou..
..tu žádám?!

Třeba se směj,škleb se, mrač
anebo plač, kousej si nehty,
rty olizuj, jemně mni látky šat,
dálej co chceš!

Jak ale báseň jednou pustíš k světu,
nic s tím už nenaděláš...
..a pak se poděláš
a pak si to moc bereš
a pak se ptáš
proč nikdo – tobě nerozumí,
když zrovna dneska verše nepíšeš.

Ondra

Jediné co potřebuješ

Žiju v hrůze,
spím v hrůze,
jím v hrůze,
čekám v hrůze...

Nakupuju zase v nějaký hrůze,
sháním prkno 2x16x220 tuze.

Pobíhám od regálu k regálu,
skáču jak uprostřed močálů....

Po celém shonu stojím u pokladny
a když už si připadám nějak vadný,
mám v rukách prkno ,smeták, fanku,
fólii na pokrytí 36 metrů,
v ústech Petru v modrým svetru,

klíč číslo 30, popínavou rostlinu,
okenní kyt a když přemýšlím,
kam jsem to ve třiceti vlít
a snažím se vyhrabat kreditní kartu,

ústech zase Spartu
a játra indifundní,
probleskne mi ušima melodie obchodáku:
.....all you need is love...paparapapááá ... all you need is
love..
.. all you need is love, love...love is all you need.

Ondra

Horký jelen

Horký jelen,
návštěva.
Jeden časem mluví,
druhá přichází.
Jelen zelen střelen.
Záchvěva.

Ondra

Chceme-li

Chceme-li určit v sobě dábla
s roztančenými zorničkami
a v levé třímající jed oplzlosti,
chceme-li přijít na to,
proč jsme byli oklamáni
a z naší hlavy lebka vysychá,
nevychýneme se z žádných našich příčin lítosti.
Klec z chryzantém
a naše krátké ruce
se marně pokouší
dosáhnout vůle k dobru.

Neurčení ,
však možná někým předurčení,
spěcháme k prameni,
kde však už nikdo není.
Jsme možná překvapeni
a možná v srdci poranění,
však nesmíme se bát
i když jsme plni „Snad..“,
tak nesmíme se bát
své vlastní temnoty.

A pokud černo již nás nebaví,
tak poznat jinou temnou uličku.

Ondra